

.....

Единственият принцип, който не пречи на прогреса, е: *Всичко е позволено — Anything goes*. Идеята за метод, съдържащ строги, неизменни и абсолютно задължителни принципи за водене на научната работа, среща значителни затруднения, щом бъде изправена срещу резултатите от историческото проучване. Тогава откриваме, че няма нито едно правило, колкото и правдоподобно да е то и колкото и здраво да е вкоренено в епистемологията, което да не е било нарушено по едно или друго време.

.....

Знанието, разбираемо по този начин, не е последователност от непротиворечиви теории, допълващи се една друга по идеален начин. То не е постепенно приближаване към истината. По-скоро то с непрекъснато нарастващ *океан от взаимно несъвместими (или даже несъизмерими) алтернативи*, като всяка една теория, всяка една вълшебна приказка, всеки мит, който е част от съкровищницата на знанието, принуждава другите части да се развият по-добре, а всички те заедно чрез този процес на съперничене спомагат за развитието на съзнанието ни. Нищо не е установено веднъж завинаги, при обстоен обзор не трябва да се изпуска нито един възглед...

.....

Задачата на учения обаче вече не е „да търси истината“ или „да хвали Бога“, или „да систематизира наблюденията“, или „да подобрява предсказанията“. Това са само странични следствия от дейността, към която най-вече е насочено вниманието му и която е опит „*по-слабата страна да се направи по-силна*“, както казвали софистите, и *чрез това да се подпомогне развитието на цялото*.

Второто „противоправило“, което облагодетелства хипотезите, несъвместими с *наблюденията, фактите и експерименталните резултати*, не се нуждае от специална защита, защото няма нито една интересна теория, която да е в съгласие с всички познати факти от нейната област. Следователно въпросът е не дали контраиндуктивните теории трябва да бъдат *допуснати* в науката, а дали *съществуващите* несъответствия между теория и факт трябва да бъдат увеличени или намалени и какво още би трябвало да бъде направено с тях.

.....

Учен, който има интерес от максимално емпирично съдържание и който желае да разбере колкото се може повече страни на своята теория, съобразно с това ще възприема плуралистична методология и много повече ще сравнява теориите с други теории, отколкото с „опита“, „данните“ или „фактите“ и ще се опита да усъвършенства, а не да отхвърли възгледите, които изглеждат като губещи в спора. Защото алтернативите, които са му необходими, за да поддържа хода на състезанието, могат също така да бъдат взети от миналото. Всъщност могат да бъдат взети отвсякъде, където сме способни да ги намерим — от древните митове и съвременните предразсъдъци, от нощните бдения на специалистите и от измислиците на ексцентриците. Цялата история на предмета трябва да се използва в опита да се подобри неговото най-последно и най-„напредничаво“ състояние. Разграничението между историята на науката, нейната философия и самата наука се изпарява във въздуха, а също така и разделението наука/не-наука.

.....

Различие, което някога може да е имало някакъв смисъл, определено изчезнал сега, е различието между термините на наблюдението и теоретичните термини. Сега е общоприето, че това разграничение не е толкова рязко, колкото се е допускало само преди няколко десетилетия. Също така се приема, че както теориите, така и наблюденията могат да бъдат изоставени: теориите могат да бъдат отстранени поради противоречащите им наблюдения, а наблюденията могат да бъдат отстранени по теоретични причини. В крайна сметка открихме, че научаването не върви от наблюдението към теорията, а винаги включва и двата елемента. Опитът възниква заедно с теоретическите допускания, а не преди тях и опит без теория е също толкова непонятен, колкото и теория без опит.